

Anekdotisch verslag van de reis naar Gent

ter gelegenheid van de algemene ledendag – 2 tot 4 april 2011

Zaterdag 2 april

De reis begon met een opmerkelijk feit: de trein was op tijd, en nog opmerkelijker: iedereen was op tijd voor de trein.

Tijdens de treinrit werd onmiddellijk duidelijk welke de slimmen en welke de anderen zijn bij het VVA. De eerste soort toonde trots een on-line ticket naar Gent, tegen het exclusief aan ouderen aangeboden gunsttarief. De anderen werden in het openbaar vernederd omdat ze na 4 pogingen en 5 valse betalingen nederig aan de knipper moesten vragen of ze toch ook mee mochten rijden.

Na een korte dienstmededeling van de treinverantwoordelijke zag ik plots dat Monique haar knieën tegen elkaar kneep, met daartussen haar goedgevulde sacoché. Ik zag wel dat het lichtje van het toilet rood was, en het toilet dus bezet, maar daarna begreep ik dat zij in 1 enkele beweging de integriteit van haar portemonnee en van zichzelf wist te beschermen, dus haar geld en haar deugdelijkheid.

Aan Gent Sint-Pieter bleek weer het onovertroffen organisatietalent van onze voorzitter. De verwachte chaos bleef uit, en 5 minuten later zaten wij allemaal comfortabel in meerdere taxi's die recht naar ons schitterend hotel reden. Voor alle zekerheid vroeg Milka of toch niemand zelf betaald had; je weet nooit wat VVA-leden in euforische stemming allemaal uithalen.

Het deponeren van onze bagage verliep ietwat onordelijk; sommigen hadden bedenkingen bij het achterlaten van hun dure bezittingen bij een gastarbeider, maar ik stelde meerdere dames gerust door te zeggen dat ze bij zo een grote, sterke en strenge zwarte mens toch niets zouden durven pikken.

Na een wandeling van 50 meter schoot Milka het eerste café binnen, waarschijnlijk omdat daar een bord van Duvel uithing, maar we werden in het tweede café verwacht. Na een aperitief à la carte, konden we een eerste bekende Gentse specialiteit waarderen: stovereie mé frietn.

Na een korte wandeling, waar bleek dat Milka haar huiswerk had gemaakt en ons wist te vertellen over Geraard den Duivel, bleek aan het Provinciaal Centrum dat enkele dames al afgehaakt hadden. Toen zij zagen dat sommige sjieke winkels nog open waren, was de keuze voor een ingesloten academische zitting snel afgewezen.

We werden even ondergebracht in de kelder waar een weldoende kop koffie werd geschonken. Daar vroeg ik Milka of ze nog veel werk had gehad om het programma ultiem aan te passen aan de weersomstandigheden. Milka zei "gisteren de hele dag, 'k heb vanmorgen pas mijn koffers kunnen pakken". Urbain liet berustend het hoofd zakken.

Op de academische zitting troffen we 3 sprekers van diverse pluimage, met gevarieerde en soms verregaande standpunten. Vaag herkenden we de hofphotograaf, een zekere Ghislain, die slaafs deze onderworpen en stilzwijgende rol had moeten aanvaarden. Verrassend was ook de laureaat van de VVA-prijs, zeker toen hij een analogie vond met onze kroonprins.

Wij hadden collectief gekozen voor de culturele themawandeling B: Godsdienstbeleving, bestaande uit het bezoek van 5 kerken. Enige verwarring toen bleek dat B1 en B2 voorkwamen, maar uiteindelijk greep de voorzitter in door te zeggen jullie hier, en de anderen daar.

Wij hadden een bijzonder welbespraakte gids zodat het programma continu moest ingekort worden. Uiteindelijk bezochten wij één enkele kerk, maar onze gids benadrukte dat dat bezoek uitzonderlijk was; er stonden in Sint Jacobs zoveel onschatbare kunstschaten dat alleen zeer erudiete en uiterst betrouwbare bezoekers toegelaten werden. Toen we ook nog de repetitie van de Mattheuspassie in de overweldigende akoestische ruimte mochten meemaken waren we allemaal vervuld van vreugde en deugdzaamheid.

Het summum van succes van de organisatie was wel dat het feestmaal in ons hotel doorging. Voor velen een welgekomen excuus om zich een volledig te laten gaan. Karel begon al door een tweede glas champagne te eisen, maar een relatieve nieuwkomer heeft in ons gezelschap nog maar beperkte rechten.

Wij kregen van onze voorzitter de keuze: ofwel gaat ge bij elkaar zitten ofwel mengt ge u onder het andere gezelschap. De meesten kozen voor het thuisfront uit vrees om aan een tafel West-Vlamingen terecht te komen. Sommigen nemen ook elke uitdaging aan, en zien in alles een opportuniteit. Zo zagen we Marc en Jeanine, Jef en Els en Elisabeth en Lydie in vreemd gezelschap. Vooral aan de tafel met onze 2 vrouwelijke vertegenwoordigsters was er geen probleem om de conversatie in stand en levendig te houden.

Jef zat zoals gebruikelijk naast zijn bevallige eega Els, maar ook naast een (uitschuif)tafeldame die ik al tijdens de academische zitting in het oog had gehouden. Zij etaleerde veel van haar eigen lijfelijke bezittingen en ook al haar goudvoorraad aan hals en vingers. Misschien ook nog op ander plaatsen, maar daar durfde ik niet te kijken. Jef is gefascineerd door antieke schilderijen met uitbundige dames en zag in haar waarschijnlijk een potentieel model voor een nieuw kunstwerk en nam daarom naast deze Knokse dame plaats. Hij heeft toen anderhalf uur het verhaal van haar talrijke lieve hondjes moeten aanhoren. Ik kreeg dat in de gaten en kreeg toen ook intens medelijden met de goede man. De bestuursleden zijn er immers om de problemen van de gewone leden op te lossen. Toen ik hoorde dat de zwarte dame een West-Vlaams accent had, stuurde ik Monique (een native Brugse spreekster) er op af met de bedoeling om Jef te verlossen uit zijn lijden. Toen snel bleek dat de dame toch liever met een man keuvelde, stuurden wij onze veearts er op af. Wie alles van paarden weet, moet toch ook een aanlokkelijke vrouw een paar uren over haar hondjes kunnen onderhouden. Even nog dachten we er aan onze alomtegenwoordige, vredelievende Gaby er op af te sturen; zij heeft in het bestuur al zoveel conflicten liefdevol opgelost. Maar door de eclatante voorkeur van de exuberante dame voor het mannelijk geslacht hebben we daar ook maar van af gezien. Als ultiem reddingsmiddel greep Jef naar het geld. Hij bood o.a. Karel een grote som om van plaats te wisselen. Karel redde zich er uit door te zeggen dat zijn oudere broer hem voor zijn vertrek bij zich riep om te zeggen dat hij niet met vreemde vrouwen mocht klappen en als hij dat toch deed, Marc dat in zijn verslag zou noteren. Na nog enkele vergeefse pogingen (wij zijn in het VVA wel goed voor elkaar, maar nog niet goed gek!) legde Jef er zich maar bij neer en bestelde nog een paar extra glazen wijn.

Het eten was smakelijk, de wijn overvloedig, de dienststers lief en bereidwillig en de conversaties dus zeer levendig. Kortom een zeer geslaagde avond en dag.

Er was wel wat commotie toen bleek dat wij de volgende dag om 9 uur paraat moesten staan. Het vroege startuur werd door sommige jonge verliefde koppeltjes dan ook als excuus misbruikt om ergens anders te gaan slapen en pas tegen de middag het voorgeschreven scenario weer te volgen.

Zondag 3 april

Het ontbijt was gevarieerd en overvloedig. Alleen hadden wij wat problemen met de koffie. Op de display van de zeer gesofisticeerde machines verschenen allerlei berichten: water bijvullen, de bonen zijn op, kom morgen terug enz. Uiteindelijk nog eens misbruik gemaakt van de situatie: alles wat thuis niet mag, is hier verplicht omdat het toch betaald is: spek en eieren, 3 pannenkoeken enzomeer.

Wij hadden weer een zeer gedreven gids. Het is altijd hartverwarmend wanneer je hoort dat mensen zo vol zijn van hun stad. De neofieten konden nu zien wat een prachtige stad Gent wel is, zo een grote historische rijkdom op een zeer beperkte oppervlakte.

Onze voorzitter houdt de organisatie altijd strak in de hand, vrije en persoonlijke initiatieven moeten sterk beperkt worden. Dat is niet omdat ze een slecht karakter heeft, maar ze weet dat veel mannelijke VVA-ers het op een ander altijd willen regelen omdat ze dat thuis niet mogen. Die conserverende houding van Milka is een aangekweekte reflex omdat ze ons allemaal te goed kent en weet dat het zonder strenge orders een zootje ongeregeld wordt. Het is dan ook uitzonderlijk dat iemand het recht krijgt om een eigen initiatief in de planning te schuiven.

Op alle reizen is de rol van Urbain gereduceerd tot het bewaken en transporteren van de kas van VVA-Limburg. Ik vind het wel erg als ge alleen nog uw eigen man vertrouwt.

Tijdens onze Gentse uitstap verkreeg Urbain na lang zeuren en zagen een uitzonderlijk voorrecht: hij had in Gent gestudeerd en kende de stad heel goed en daaruit distilleerde hij het voorrecht om zelf een uitstap organiseren. De keuze van Urbain was snel gemaakt: hij bracht ons via een sluipteg die hij al vaak genomen had naar het glazen straatje. Hij wist ons daar alle finesses van de lokale gebruiken haarfijn uit te leggen; wij hadden hier ook weer een expert als gids met veel liefde voor de regio. Wat Urbain niet heeft mogen doen is daar ook nog een degustatie organiseren, anders een sterk gesmaakt en belangrijk detail in vele VVA-uitstappen, waar Milka altijd een sterke voorstander van is.

Niet alleen voor Urbain is de belangrijkste rol deze van drager. Ook de mannelijk bestuursleden wordt vaak een analoge taak toebedeeld: even belangrijk als het bewaken van het geld; het dragen en bewaken van de drank. Jef en ik vinden dat wel discriminatie. Er zijn in ons bestuur zoveel extreem geëmancipeerde vrouwen dat de mannen niet langer alle lasten moeten dragen. Toen ik dat Milka voorlegde redde zij zich er uit door te zeggen dat wij als mannen juist de belangrijke taken krijgen.

Veearts Jef had naast principiële ook nog praktische bezwaren; hij had zichzelf al belast met drie weliswaar lieflijke maar ook volumineuze en vooral zware poesjes (waarschijnlijk katers, maar bij katten vindt hij het geslacht niet relevant). Na herhaalde mislukte en platvloerse pogingen bij solitaire vrouwen om wederzijds de poesjes te bewonderen kreeg hij weer een commerciële reflex, eigen aan hardwerkende zelfstandigen. Hij liet kunstkenner Jef een bod doen, maar deze liet zijn kennersblik even over de (houten) poesjes gaan en keurde dit af als "zelfs genen antiek". Dan heeft

Karel weer zijn ambities om tot het bestuur toe te treden geëtaled en de poesjes gedragen, waarbij hij voortdurend naar Milka omkeek om haar te laten opmerken hoe geschikt hij wel is voor de functie.

Over lokale incidenten o.a. in het Patershol willen wij het niet hebben. Het past niet bij ons niveau om over gevallen vrouwen te roddelen.

Wij weten niet wie zoveel invloed heeft op de weergoden, onze VVA-pastoor was zelfs niet in ons midden. Wij moeten allemaal brave burgers zijn om te verdienen dat wij in het zonnetje aan het Galgenhuisje konden picknicken. Jef en ik droegen getrouw de broodjes, en sommigen toonden trots de authentieke Geraardbergse mattentaarten die ze in het vleeshuis hadden gekocht. Zij werden wel de loef afgestoken toen Rik een veel groter exemplaar in een winkeltje had ontdekt en ons liet proeven om aan te tonen dat die van hem veel authentiek en lekkerder was.

Na de picknick gebeurde er iets zeer uitzonderlijk: wij mochten doen wat we zelf wilden. Iedereen kon dus zijn instincten volgen. Sommigen gingen naar het dreupelkot, anderen naar het Vrijzinnig Centrum, anderen plichtmatig naar hun familie, anderen gingen kijken naar de koers. Ik heb zelfs horen zeggen dat sommigen met Urbain nog eens naar het glazen straatje gegaan zijn (al of niet inclusief degustatie).

We zagen elkaar weer om 19u15 (het enige uur dat iedereen direct onthield) in de kamer van Milka voor de traktatie met de meegesleurde rode wijn. Sommigen, die onze voorzitter nog niet goed kennen, dachten dat zij zeker de grootste en chicste kamer van het hotel in beslag had genomen. Maar haar devies is "alles voor de leden, de leden gaan altijd voor". Haar kamer bleek véél kleiner dan die van sommige andere deelnemers. Een koppel dat nog maar anderhalf jaar lid is, bleek zelfs de keizerlijke suite te betrekken. Ge ziet dus dat rang en stand bij VVA-Limburg niet van tel zijn en dat naastenliefde ook bij ons de grootste deugd is.

Tijdens de drink werd er druk geconverseerd. De kenners waren euforisch over de zege van de Vlaming Nick Nuyens in de ronde, meerdere dames waren euforisch over de gekochte sacoches.

Iedereen blij, dus gingen we alweer typisch Gents eten met de fameuze waterzooi. Sommigen dachten dat alles voor de kas was, anderen partieel, nog anderen wilden alles zelf betalen. Dat gaf wat verwarring bij het afrekenen, maar na enige duiding trokken we de stad in voor de lichtwandeling. Dat sommigen vooral aandacht hadden voor de groene en rode verlichting zal jullie nu wellicht niet meer verwonderen.

Maandag 4 april

Na een deugddoende nacht ons tweede ontbijt. Weer enige worsteling met de koffiemachine, maar nu bleek ook de "verse-sinaasappelsap-machine" vast te lopen. Een van onze ervaren ingenieurs heeft dat snel opgelost zodat we onmiddellijk weer sapjes konden tappen. Toen ook het spek op bleek te zijn, greep Milka in en werd dit vervangen door de echte Gandaham. Na weer een overdaad aan alle lekkere en minder gezonde dingen konden we onze koffers inleveren. Weer troffen we de gediensstige zwarte man, die aan sommigen een ticket gaf en anderen niet, afhankelijk van zijn ingeschatte betrouwbaarheid.

Bij het wachten op onze overdekte boot, daagde plots onze veearts weer op uit het niets. Hij beweert dat hij twee nachten bij zijn nichtje geslapen heeft, en dat hij met de poesjes zijn dankbaarheid voor haar wilde tonen. Toen ik opmerkte dat hij nog steeds de poesjes bij zich had, zei hij dat het verder mijn zaken niet waren. De waarheid is bij hem altijd moeilijk te achterhalen.

Op naar het bootje, waarvan men gezien de afwezigheid van de beloofde regen, het dak had verwijderd ter bevordering van de zichtbaarheid. Gezien de gevoeligheid van Georges in de lucht en te water, heeft men hem onmiddellijk ingelicht over de plaats en het aantal reddingsvesten.

Het was mij trouwens bij alle wandelingen opgevallen hoe Georges er verloren bij liep. Hij wist precies geen blijf met zijn handen, nu zijn camera gestolen was. Toen hij mij vroeg "mag ik uw apparaat eens vasthouden", dacht ik even dat hij mij een oneerbaar voorstel deed, mij toen hij als oordeel "niet slecht" te kennen gaf, begreep ik dat hij zijn afkeuring over mijn fototoestel omfloerst geformuleerd had.

Na de boottocht gingen we eindelijk nog eens uitgebreid dineren. Aangezien bij sommigen de 5 eieren en de 6 pannenkoeken nog niet helemaal verteerd waren, hebben we het eten nog wat uitgesteld door uitgebreider te aperitieven. Na elk toiletbezoek zei de plasser dan "ge moet ook eens gaan, zo'n schoon toilet". Nadat iedereen gegaan en teruggekeerd was konden we eindelijk weer aan het gelag. Het voorgerecht was duidelijk en onbesproken. Bij het hoofdgerecht ontstond twijfel over de herkomst van het stuk vlees. Het was mals en roze, dus kan dat toch niet van een varken zijn. Daarom trokken we voor alle duidelijkheid naar de expert ter zake. Maar toen zijn uitspraak was "ik weet alleen dat het nu wel juist gesneden is" begrepen we dat hij vooral vrouwelijk vlees van het mensenras tot zijn specialiteit gemaakt heeft. Sommigen keken ook wat jaloers naar de enorme filet américain die Miel ter vervanging op zijn bord kreeg. Ik denk er aan om op de volgende reis ook te zeggen dat ik pijn aan mijn tanden heb. Na een laatste verklaring van Milka over de verplichte privébetaling van de koffie verliep de afrekening aan onze tafel vlekkeloos. Aan de tafel naast ons, heeft men, na twee mislukte pogingen de hulp van een bankier moeten invoeren om de rekening recht te trekken en de schulden te vereffenen.

Nog steeds geen regen! Ik hoorde zeggen "wij moeten toch brave mensen zijn, dat we dat verdienen". Gelukkig dat er deze keer een aantal zeer brave dames in ons gezelschap waren om het gemiddelde binnen de aanvaarde limieten te houden!

Het terugkrijgen van de bagage verliep niet zo vlot. Na afgifte van ons ticket kwam de grote zwarte om de 5 minuten met een koffertje met de vraag of het dit wel was. Ook toen we overschakelden op Engels om duidelijk te maken hoe onze koffer er uit zag, kwam er geen versnelling in de afhandeling.

Toen ik als verantwoordelijk bestuurslid het kamertje met de koffers binnensloop om te helpen, werd ik door de neger onzacht teruggedreven. Geen man zou zijn domein betreden! Ik stuurde dan maar een vrouw; de uiterst betrouwbaar uitzijnde en steeds minzaam glimlachende Marie-Jeanne naar voren, maar ook haar wilde hij niet in zijn kotje hebben. Ik vind het trouwens als bevallige vrouw een groot risico om met een performante neger in een klein kotje te kruipen. Maar sommige vrouwen houden van extreme uitdagingen, zeker nadat ze 3 dagen met Georges moeten optrekken.

De paniek werd nog groter, toen iemand riep “de bus is daar”. Maar uiteindelijk heeft iedereen, zelfs Lut zijn of haar bezittingen teruggekregen. Ik heb niet gezien of de vriendelijke zwarte bagageman fooi heeft gekregen.

Nadat de bagage in 3 gescheiden compartimenten was ondergebracht, vrolijk naar kasteel Ooidonk.

Daar stond de graaf ons minzaam op te wachten. Doordat hij de broer is van een prominent vrouwelijk bestuurslid waren de poorten van kasteel (aan de ingang las ik: op maandag streng gesloten) voor ons toch open gegaan.

Bij het bezoek was er een eerste incident. Iemand van onze groep (Elisabeth, maar meer waarschijnlijk de voortvarende Carlos) werd door de graaf Juan t' Kint de Roodenbeke himself streng tot de orde geroepen toen hij wilde fotograferen in het kasteel. Specialist Jef verklaarde in onze groep dat er geen enkel schilderij van waarde hing, en dat de graaf al zijn geld in het zilverwerk had gestoken.

Toch een zeer bezoekenwaardig en schitterend onderhouden kasteel. Toen we de nog-niet-aangelegde tuin bewonderden, zei Carlos, nog steeds gepikeerd door zijn publieke vernedering: “Hij mag zijn kasteel hebben, ik zou trouwens niet graag zijn kadastraal inkomen betalen”.

Rijdend door lieflijke straatjes bereikten we “De Oude Hoeve” waar we de lang beloofde croque-monsieur voorgeschoteld kregen. Toen men aan onze tafel aan de eigenaar vroeg “in welke gemeente zijn we hier nu eigenlijk?” antwoordde hij “in de mooiste gemeente van België”. Nadat Milka nog eens benadrukt had dat zij niets meer trakteerde verliep alles ordentelijk en vredevol.

Tijdens de busrit gaf Karel nog een zeer gesmaakte compilatie van de 3-daagse, waarbij hij zorgvuldig al te delicate en pikante optredens met de mantel der stilte bedekte.

Alle deelnemers waren het er over eens dat dit een zeer plezierige, rustige en interessante reis was. Het gevoel van allen samen te horen in de VVA vereniging is door deze uitstap weer eens versterkt. Iedereen was vol lof over de organisatie, en de alomtegenwoordigheid van onze voorzitter om alles in goede banen te leiden. De meeste mannen sporen Urbain aan om voortaan altijd een privé uitstap te organiseren, liefst met degustatie.

Onze voorzitter moet maar één woord van lof krijgen om alweer volgende reizen beginnen te plannen. Wat we zeker willen doen is elk jaar de nationale ledendag koppelen aan een meerdaagse uitstap; volgend jaar in Antwerpen.

Tot slot nog iedereen dank voor het goede humeur en het incasservermogen. Zoals Milka zegt: “jullie maken het succes van de reis”.

Tot een volgende reis.

Marc Maes